

Queste parole di colore oscuro
Vid'io scritte al sommo d'una porta

.

„Прѣзь мене въ града печални се отива,
Дѣ въ мжки вѣчни стене и скърби
На грѣшницитѣ тълпата нечестива.

Богъ мждри, мощни мене сътвори
Ведно съ вѣковнитѣ прѣдмети,
Богъ праведни лиши ме отъ зари.

Ще трая, дордѣ траятъ вѣковетѣ.
О вий, кои пристѣпите тозъ прагъ,
Надежда всѣка тука оставете.

Видѣхъ тѣзи думи въ единъ полузракъ
Надъ порта една горѣ издълбани.

.

Да, безнадеждно се очѣртаваше сждбата на Македония въ Берлинъ. Отъ всички крайнини на българската земя негодуваше народътъ, вълнуваше се, роптаеше, смущаванъ отъ всѣкидневнитѣ съобщения за дѣлата на Берлинския конгресъ, но не изгуби вѣра въ бжднината си; поне той—Българскиятъ народъ съзнаваше, че свободата, самобитното развитие и прѣуспѣването на духовнитѣ стихии на славянската народност сж възможни за славянитѣ само въ единение на любовь и вѣра съ руския народъ Не ще измами надеждата българския народъ, ибо царска дума се не прѣчупва „светото дѣло ще се свърши до край“, споредъ начѣртанието въ Санъ-Стефано. Нека